

STOPA

"Chceme' věrni
zůstat také dál.."

ČASOPIS ČESKOSLOVENSKÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK V EXILU - ZPRÁVA Č. 5

STOPA P.O. Box 1948
San Diego, California
92 112

Únor 1964

ÚNOR A SKAUTKY

Měsíc únor je oslavován skautkami po celém světě. Je to měsíc mezinárodního přátelství a během tohoto času klademe zvláštní důraz k navazování styků se všemi lidmi dobré vůle a míru.

Měsíc únor má i další význam ve světě skautů a skautek. Je v něm den narození zakladatele skautingu Roberta Baden - Powella a jeho manželky, Clave, světové vedoucí skautek. Oba se narodili 22. února a od roku 1926 se slaví skauty tento den, jako Vzpomínkový den. Skautky celého světa si podávají ruce, je to symbolický projev skautského spolenectví a mezinárodního přátelství.

"Udělej denně jeden dobrý skutek", je heslo, které je všude stejné. To nám připomíná, že můžeme žít v dobrém se všemi lidmi kolem sebe. Nezáleží na tom, zda skutek je jen malý, ale na tom, zda jej dáváme s otevřeným srdcem a bez očekávání jestli se nám vrátí stejným dílem. Ovšem nemusíme se omezovat na "jeden skutek denně", čím je jich více, tím šťastněji se cítíme, čím nenáročnější jsou, tím více sebeúcty získáváme.

Všude vzpomínají hrdého dědictví skautingu, jen ne v Československu. Bohužel v Československu skauting vlivem rudého režimu zanikl a ti co ho vzpomínají, jsou roztroušeni po celém světě. Nové prostředí v různých koncích světadílů nám způsobuje, že ztrácíme kontakt i s nedávnou minulostí. Ale přec jsme si jen odnesli do ciziny kus domova a s ním i hrstku nejlepších vzpomínek.

Skauting v Československu byl ideální, jak ideí tak i ostatními podmínkami, jako krásnou krajinou, kde naši skauti a skautky plně využili život v přírodě.

Měsíc únor je tedy pro nás měsíc vzpomínání. Většina skautů a skautek zná začátky skautingu, jak v r. 1908 Sir Baden Powel založil skauting pro chlapce v Anglii. U nás v Československu byl chlapecký skauting založen v r. 1909 Antonínem Svojsíkem. Za několik roků po založení chlapeckého skautingu byl založen dívčí. A to v roce 1915 profesorkou Borkovcovou. Také musíme vzpomenout několik dalších významných žen a náčelnic, jako Miličovou, Herbenovou, Kilianovou, Kosovou, Moravcovou.

Jak idea skautingu byla u nás nadšeně přijata a rostla, tak také i v ostatních zemích po celém světě. I když se nenazývají skautkami, ale třeba Bandirantes v Brazílii, Padvindsters v Holandsku nebo Guides v Anglii, myšlenka je stejná. Všechny se dělí o společné dědictví.

Hanka

Z DOŠLÝCH DOPISŮ: / Čekáme, milý bráško, také na Tvůj komentář/

"Děkuji za zasílání "Stopy-Zpráv". Vždy čekám kdy přijde další číslo. Příkladám něco na Vaše vydání. Stále mám jedno přání: abychom měli repliku našeho slibového odznaku. Nemůžete jej nechat udělat? Máte zájem o knížečku "Táborový Oheň"? Navrhoval bych, aby se utvořilo museum Čsl. skautů, kde by bylo uschováno vše co bylo ve styku s čsl. skautingem. Začínáme stárnout a naše tradice, památky mizí. Bylo by možno v každé zemi pověřit jednoho starého skauta, který by sbíral tyto památky a dostal do ústředí. Myslím, že doma tyto památky budou zničené a není kdo by udržoval naši starou tradici. Br. Fanderlík by mohl toto vše organizovat a držet ochranou ruku nad museem. S bratrským pozdravem-Váš BoBr Hurikán".

"... Kdyby Stopa nedělala nic jiného než udržovala spojení mezi několika námi, pro které skauting zůstal více než přechodnou fází, bude to záslužné dílo. Jsem rád, že jste vzpomněli smrti A.B. S. - jak ten čas letí! Pozdrav Vám všem -Sláva Š.

"Bratři - Srdečný dík za Stopu - Zprávu. Velmi příjemné si ji přečíst - škoda, že Tě zanechá "viset ve vzduchu". Úsilí jest hodnotné - práce neccenná. Ale toto je křivka času: → Johnny"

Širchán z Bolívie a Racek z West Indies plánují cestu /nejedou spolu/ do U'S, někdy mezi jarem a létem 1964. Když jsme uveřejnili první zprávu o Rackově dovolené /kterou musel později trochu odložit, ale podle posledních jeho řádků, přijede v dubnu/, mnozí z nás projevíli velký zájem se s ním osobně poznat, bude-li možnost. I když jejich plány nejsou stoprocentně rozhodnuty, snažíme se tímto oznámením zjistit, co by mohli podniknout a kdo by si přál se s nimi setkat, bude-li možnost. Pro rychlé spojení je přesná adresa a telefon nutno mít - prosím oznam na Stopu.

Ilek opět přednesl otázku sjezdu Čsl. skautů a skautek s mnohými pádnými důvody pro. Pokud jsem mohl předběžně zjistit od jiných bratří, zdá se, že časový a finanční nedostatek by byl největším problémem. Není sporu o velkém významu osobního seznámení a možnosti přímé rozmluvy. Otázka je co od sjezdu očekáváme a jak překonat uvedené problémy. (Tvořivé náhledy ceněny). Je-li mnohým z nás obtížné sjet se na jednom místě, proč se nesnažíme aby alespoň někdo z nás, kdo má čas a možnost, se stkal s ostatními. ("Sjezd okružním poslem"??) Fretica

Koncem března přiletí do Chicaga sestra Aja, která doposud žila v Uruguay. Díky br. Janošíkovi, který pomohl navázat korespondenci mezi touto českou skautkou žijící v jižní Americe a mezi skauty chicágskými, ocitne se Aja ne v cizím prostředí, ale mezi "svými". Těšíme se na další, kteří se do Chicaga pustí. Maruška

PROUD (Ze sbírky "Velehradské Zvony")

Když stojím ve vrb stínu
a hledím v říční proud,
tu srdce touhu cítí
zrcadlem vodním plout,

změnit se v suchý lístek
a plynout po hladí,
až vytoužené kraje
mé oči pohladí,

zaklít se v tichý vánek
a vanout k domovu
a zajásat a spatřit
zem českou poznovu,

měst Matku zlatou uzřít
i její velechrám
a pod ním teskně stanout
v myšlenkách sám a sám.

Tak psancovy sny plynou
do dálek jako proud.
Je hořko žít a myslit.
Je hořko vzpomenout.

Standa

75 LET J.S. WILSONA, BÝVALÉHO ŘEDITELE INTERNATIONAL BUREAU

Znám Johna asi tak 25 let, ale věděl jsem o něm co jsem dorůstal jako skaut. John S. Wilson byl v r. 1922 v Calcuttě jako policejní důstojník, kam šel ve svých 17 letech, jakmile absolvoval skotskou kolej. V r. 1924 byl již v pensii a převzal funkci vůdce Gilwell Parku, když mu bylo asi třicet pět. Tam setrval skoro patnáct let a z tohoto oktesního tábora Londýnského udělal mezinárodní "Skautskou Universitu". Když jsem byl v Gilwellu v r. 1936, jako první československý absolvent nesešel jsem se s ním, protože můj kurs vedl Martin Baker, jeho zástupce. V r. 1938 zemřel ředitel International Bureau Hubert Martin a John převzal jeho místo.

Za války jsme se scházivali téměř každý měsíc na ústředí skautů v Londýně, jako jakási neoficiální skupina či náhrada za International Committee. John se díval na svoji funkci velice vážně a snažil se vybudovat z tohoto sboru a později z International Bureau, skutečné Světové ústředí. Sám o sobě říkal, že jako ředitel kanceláře je "světoobčan a ne Angličan". Jeho znalost cizích zemí a poměrů a jeho přátelské styky mezi skauty celého světa mu pomohly pochopit problémy, které jiní neznali, nebo nechtěli vidět. Z jeho knihy "Scouting round the World" to jasně vysvitá a jeho světoobčanství je z ní patrné. John znal naše skautské pracovníky, předně Svojsíka a Židlického po mnoho let a měl o našem skautingu velice dobré mínění. Po válce, když jsme obnovili Junáka, zajel si do Prahy, aby se přesvědčil, že je to, jak řekl "ten starý Svojsíkův a Fanderlíkův skauting". Byl jsem mu průvodcem a tlumočnickem po celou tu návštěvu. John téměř bydlil u nás a byl překvapen jak vysoko stál náš skauting po válce v porovnání s jinými nově zřízenými organizacemi skautů v jiných zemích. Báł se jenom, že vývoj půjde dále na levo a že skauting u nás to nepřežije., protože každý totalitární regim nejprve rozpustí skauty. Po únoru 1948 čekal až do té doby, co dostal ode mne první zprávy již z Německa. Tehdy přijel za námi do Valky v Německu a věřte, že to bylo milé setkání. Měl slzy v očích, když nás, mne a moji paní, viděl v D'P. lageru. "Dva, kteří viděli Hades", řekl. Jako ředitel International Bureau stál na tom stanovisku, že v každé zemi má být jenom jedna organizace skautů a snažil se je všechny sjednotit. To se mu podařilo ve Francii, již za války, v Holandsku, Dánsku, a jinde. Později na základě téhož názoru bránil se našim snahám, aby exulantské skupiny si zřizovaly svoje skautské oddíly v zemích, kam immigrovaly. Měl jsem s ním řadu debat o tom, ale našli jsme konečně kompromis, podle něhož se mají skauti emigranti organizovat ve svých oddílech, ale v rámci místních organizací a pod jurisdikcí místních zpravodajů. Stále zdůrazňoval, že nejde o politiku, ale o prospěch a blaho těch chlapců. Považoval odněrodnění immigrantů za neodvratné a jakékoliv prodlužování tohoto procesu za škodlivé pro immigrantskou mládež.

V roce 1952 resignoval na svoji funkci a věnoval se organizaci Old Skautů, kterou vybudoval podle vzoru našich československých oldskautů na mezinárodním poli.

Před třemi roky ovdověl, jeho syn je koloniálním úředníkem a jeho dcera na vyslanectví v Norsku. A tak John žije v ústraní, ve svém domku v Kentu, ale nevynechá příležitosti, aby se ukázal na Jamboree, nebo jiných mezinárodních schůzkách kde má tolik upřímných přátel. A předně v Norsku, neboť je prý skotsko - norského původu.

Velen

V z p o m í n k a

Když soumrak padá do polí
a v naše lesy známé,
na skautský tábor u řeky
si rádi vzpomínáme.

Na tiché naše údolí,
kde krásný sen jsme snili.
A prožili v něm častokrát
tak mnohou šťastnou chvíli.

NEDEJ ZANIKNOUTI STOPĚ! ! !

Když se mi poprvé dostala "Stopa" do ruky, bylo to v Australii, kam jsem zrovna přijel z Německa a divil jsem se, jak mne tam kdo našel, kdo znal moji adresu. Při čtení mého prvního výtisku jsem si uvědomil, že skauti uprchlíci z Československa se organizují a dokonce vydávají svůj vlastní časopis, třebaže to byly jen cyklostylované listy. Byl jsem v Australii jen několik týdnů a neznal jsem tam téměř žádného z krajanů, až po několika dnech po obdržení mé první "Stopy" jsem dostal dopis, od bratra J. ze Smíchovského střediska, kde jsme byli oba vedoucími oddílů. Zde v Australii jsme náhodou pracovali v téže továrně jenže na roznož různých směnách a nevěděli jsme o sobě. Bylo to hozké shledání po letech a nebyť "Stopy", možná, že by k tomu tak brzy nedošlo, neboť moje číslo se nějak zatoulalo do jeho oddělení, protože Australanům se zdála naše jména poddobná.

Kolik takových případů by se mohlo vyprávět. A zdali pak se příjemci a čtenáři "Stopy" někdy zastaví nad tím, že "Stopa" jim dochází jistě již po několika let poštou do domu. A zdali pak se někdy zeptali: "Kdo to posílá, kdo to píše, tiskne, skládá, známkuje, rozesílá?" Ano, dole je v rohu napsáno, že to posílá někdo ze San Diega a tím je to odbyto. Nikdo se však neptá, kdo ti skauti v Kalifornii jsou a proč mně to posílají? Kdo to platí? Tato otázka nám jistě přišla na mysl, ale mávli jsme rukou a více jsme se o to nestarali. V roce 1958-59 nám přišla "Stopa" v luxusním vydání tištěna praběpodobně fotografickou cestou a s mnohými obrázky, články, humor, poučné články, atd. "Stopa" v této úpravě se jistě všem líbila, a skauti, kteří ji dostávali byli zase členy čs. skautingu. Od té doby ovšem pro nedostatek peněz se "Stopa" zase změnila v cyklostylové listy. To jsme si uvědomili my skauti a skautky, kteří bydlíme v předměstích Chicaga a jednoho nedělního odpoledne jsme se sešli abychom se usnesli na prostředku jak přinést "Stopu" do původního formátu. Bratře, sestro, kteří čtete tento výtisk, jistě jste se kolikrát divili, jak může kdo nezištně vydávat časopis, který jistě přinesl zpět vzpomínky na léta, kdy jsme jezdili na výlety, tábory, vedli mladší skauty nebo skautky aby se z nich stali lidé s lepším charakterem. To byl náš cíl a jistě i dnes, kdy většina z nás již má vlastní děti, se naše názory nezměnily. "Stopa" nás čsl. skauty pojí a my zde v Chicagu bychom neradi aby zanikla pro nedostatek peněz. Věřím, že kdyby naši doma mohli pomoci podobnému časopisu, jistě by se snažili přispět na vydávání i kdyby si od úst museli odtrhnout. My ovšem ve svobodném světě to dělat nemusíme, ale můžeme pomoci jedinému skautskému časopisu v čs. exilu jednorázovitou roční podporou. Podpořte časopis, kde najdete články poučné i zábavné, a někdy si i můžete zopakovat něco ze skautských "vědomostí", co jste po letech zapoměli. Kdo můžete, pošlete nějaký ten obnos na redakci "Stopy". Snad by se mohla vrátit "Stopa" do té luxusní formy, která se nám všem tak líbila.

Tento článek není psán redakcí "Stopy", ale skupinou čsl. skautů v Chicagské oblasti, kteří Vás všichni žádají "Nedej zaniknouti Stopě".

Jerry - dříve Středisko "Discos" Praha XVI

T a k y s k a u t i

"Není to nádherné?" vydechli okouzleni na konečné stanici lanovky.

"Jedinečné...skvělé... úžasné... překrásné". Vzápětí se odebrali do restaurace, aby u piva vyčkali odjezd lanovky do údolí.

... ..

Každý výstup je pro horolezce snadný - pokud ho nemusí lízt sám.

... ..

Orientace v horách je způsob, jak se vyznat tam, kde se nevyznáme.

... ..

Adresy skautov v exilu: DAT^V či NEDAT^V ???

Redakcia Stopy už niekoľko krát o námila, že adresy hľadaných skautov oznámi len so svolením hľadaného skauta. I keď toto stanovisko redakcie sa mi zdá divné, bude sa musieť rešpektovať.

Predseda si však myslím, že v tejto veci by sa dalo niečo robiť. Redakcia Stopy by mohla uviesť soznam odoberateľov, teda bývalých to čs. skautov, nie plným menom, ale len inicialkami mena, spolu so skaut. menom, mestom kde dotýčny skautoval a kde teraz žije. V praxi by to vypadalo asi takto: V.B.-Fakir-Bratislava-Chicago
Z.T.-Bobrik-Plzen-Denver
M.S.-Dudla-Praha-Chicago

Tento soznam by pomohol jednak tým, ktorí niekoho hľadajú z toho samého mesta ako sú oni, jednak tým, ktorí cestujú po USA alebo po Európe a podľa tohto soznamu by videli, že v Chicagu, alebo v Londýne alebo vo Viedni žije čs. skaut. Potom stačí napísať dopis na Stopu, ktorá dopis pošle na žiadaného skauta a tým sa uskutoční písomný a možná i osobný styk medzi dvoma čs. skautmi.

A jestli by sa našli niektorí skauti, ktorí by si nepriali, aby im inicialky boli uverejnené v navrhovanom sozname a chceli by i naďalej zostať "incognito" a v "tajnosti", ich praniu môže byť vyhovené. Ich mená nemusia byť uverejnené.

Bolo by zaujímavé vedieť stanovisko redakcia k môjmu návrhu a tiež by bolo dobre vedieť stanovisko Vás br. skauti, ktorí niekoho hľadáte. Podajte si váš názor v tejto veci, veď Stopa je časopis NÁS, pre NÁS.

-Fakir-

V
E
S
E
L
E
V
E
L
I
K
O
N
O
C
E

VÁM

Koncem
ledna jsme si
udělali další skauts-
kou schůzku a k naší
nemalé radosti nás bylo
o dvě další dušičky více.
Bratr Tony nám promítnul
barevné obrázky z jeho cest
Spojenými Státy a pak jsme
rokovali o tom, co by se dalo
podniknout, až sem do Chica-
ga přijede Racek. Rozhodnuto
udělat schůzi na jeho počest
a právě tak až přijede Aja
z Uruguay. Doufáme, že do
příští schůzky seženeme
kytaru i kytaristu.

PŘEJÍ

/---/..|---/..|

/---/...|---|..||

/...|---|---|..|---|..||